

Rugsėjo prisilietimas

Ruduo išbarstė spalvas. Jas rinkti ėmė rugsėjis ir pradėjo tapyti peizažą. Kodėl rugsėjui prireikia kasmet imtis šio darbo? Turbūt todėl, kad sukasi metų karuselė ir jis yra pats gražiausias metų mėnuo.

Vėjo sūkūriai nusinešė nerūpestingą vasarą. Paniurę debesėliai vis labiau stebėjosi, kodėl tiek vargsta rugsėjis, o saulutė juos perspėdavo, kad nepradėtų lyti, nes dar nesurinktos nuo takų spalvos.

Vieną rytą skubėjau į mokyklą. Pūtė rudeniškas vėjas. Prie mokyklos durų mano petį kažkas švelniai palietė. „Turbūt, mano draugė,“ – pagalvojau ir atsigrėžiau. Tačiau ant mano peties gulėjo didžiulis rugsėjo nuspalvintas klevo lapas.

Dovilė Lučinskaitė, 6 c kl.

Vėl ruduo

Vėl ruduo, vėl pats keisčiausias metų laikas. Vėl išgirsti pirmojo skambučio šauksmą, kuris kažką trumpam tavyje pakeičia. Vėl sutinki tuos pačius ir jau kitus mokytojus. Vieno prisibijai prasilenkdamas mokyklos koridoriuje, su kitu kartu smagiai nusijuoki, trečio kažkodėl niekaip negali suprasti. Gal kalti tie įvairių formų debesys už lango ar vėjyje šokantys lapai?

Išsiblaškęs sugrįžti į klasę ir matai, kaip mokytojo raudonas rašiklis raudonom žaizdom negailestingai žaloja tavo darbą. O tu pakeisti jau nieko nebegali, tik tikiesi, kad visa greitai baigsis. Tačiau rašiklis slenka eilutėmis ir ieško vis naujo grobio, naujos klaidos. Mokytojo veide nesunkiai gali perskaityti žodžius: „Kada gi jis nebekartos tų pačių klaidų?“

Gerai, kad čia, mokykloje, gali kartoti tas pačias klaidas ir iš jų mokytis. Gyvenime dažnai nebus antros galimybės, todėl supranti, kad geriausias mokytojas yra ne tas, kuris moko nedaryti senų klaidų, bet tas, kuris išmoko, kaip išvengti naujų.

Vilmantas Rekašius, 12a kl.

Aš galvoju, kad pats geriausias mokytojas – gyvenimas. Viskas, kas vyksta aplinkui, visada turi tikslą ir prasmę...

Išskrendantys ir vėl sugrįžtantys paukščiai... Jokio kelio, jokio maršruto... Vien tikslo siekimas. O jeigu žmogus savo tikslo siektų kaip paukštis? Be jokio maršruto žinotų, ko jis nori ir ko jam reikia. Nebelikėtų blaškymosi tarp norų ir nepasiekiamų dalykų. Paukščio pamoka žmogui – JEI DAR NEŽINAI SAVO GYVENIMO TIKSLO, TURI STENGTIŠI ATRASTI.

Krentantys ir vėl sužaliuojantys medžio lapai... Stebimės medžio stiprybe, kai rudenį pakąstas šalnos išbarsto lapus, o pavasarį vėl džiugina savo žaliu pavėsiu. O kad žmogus sugebėtų elgtis kaip medis! Medžio pamoka žmogui – BLOGO SAVYJE LAIKYTI NEGALIMA, TURI IŠMOKTI ATSIKRATYTI TO, KAS NEREIKALINGA, IR VĖL SUGEBĖTI JUOKTIS, GYVENTI.

Tekanti ir nesustojanti upė... Kiek daug skardžių, užtvarų, tiltų... Bet nesame matę netekančios upės. Vis bėga, trykšta. Upės pamoka žmogui – NEVALIA PALŪŽTI. JOKIE PAVOJAI, IŠŠŪKIAI NEBAISŪS – SVARBU TIKĖTI.

Gyvenimas nesibaigiantis. Ir jo pamokos neišsenkančios. Svarbu, kad žmogus norėtų išmokti tai, ko moko gyvenimas...

Simona Armonaitė, 12a kl.

Ruduo... Lietus... ir AŠ...

Mintyse skamba melodija, kažkur labai girdėta...

Pirmoji diena... Saulė... ir MES...

Mostu užtrenkiu namų duris ir tekina pasileidžiu laipteliais. „Greičiau, greičiau“, – raginu save.

Visi jau čia. Nužvelgiu įrudusius veidus – jie pasikeitę. Mes kitokie, mes gražūs ir mes vėl visi kartu!

Šviežias dažų kvapas, gėlių aromatas, saulės spinduliai. Tai tvyro ore ir jaudina. Drėgni delnai, šypsenos ir juokas...

Gėlės... Jaudulys... ir JI...

Gėlėta suknelė, elegantiški bateliai. Kuklu, bet miela.

Balsas virpa, Jai sunku... Rudos akys žybteli – Ji kažką regi. Susimąsto... Kažkas lieka nutylėta.

Dovanėlės, žodžiai, juokas... Vėl Ji šalia. Lydi mus. Artėja laikas kelti sparnus ir skristi. Ji su mumis nepakils. Liks padėti augintis sparnus kitiems...

Emą Petrikytė, 12a kl.

P. Stulpinas neprarado optimizmo

Interviu su mokyklos direktoriumi

– Kokį įspūdį paliko mokykla, kurios duris pravėrėte prieš 18 metų?

– Prieš daug metų aš atėjau į mokyklą pasikalbėti su senuoju direktoriumi A.Vaišvila. Išeidamas pasiklydau. Pagaliau radęs išėjimą nužingsniau ant Zakso kalno ir atidžiai apžiūrėjau mokyklą, kuriai vadovausiu. Pasiėmiau popieriaus lapą ir nusibraižiau mokyklos planą. Paskui visi mokytojai stebėjosi, kad viską gerai žinojau. Man mokykla labai patiko. Taip pat mane nustebino gausus mokinių skaičius, nes jų buvo apie 2 tūkstančius.

– Kaip pasikeitė Jūsų požiūris į švietimo sistemą?

– Teigiamai. Labai džiaugiuosi, jog įvestas mokinio krepšelis ir nebestreikuoja mokytojai.

– Kaip vertinate savo, kaip mokyklos vadovo, ir tėvų bendradarbiavimą?

– Labai gerai. Visus klausimus geranoriškai aptariu su tėvais.

– Su kokiais mokiniais Jums dažniausiai tenka bendrauti?

– Dažniausiai su 7-9 klasių mokiniais, nors bendrauju su visais. Dažniausias atvejis – išdaigos. Be to, su moksleiviais susitinku per renginius ir šventes.

– Kokias problemas Jums dažniausiai tenka spręsti?

– Dėl mokyklos lankymo, nusikalstamumo, dėl tėvų nesirūpinimo vaikais. Taip pat dėl mokyklos remonto.

– Kokią įsivaizduojate mokyklos ateitį?

– Labai šviesią. Kas nori – mokosi, kas nenori – nesimoko, o paskui kai susivokia, kad mokslas yra labai svarbus, vėl grįžta į mokyklą. Aš džiaugiuosi mūsų mokyklos mokiniais, nes jie kasmet tampa protingesni, supratingesni, drausmingesni.

Kalbėjosi Guoda Buivydyaitė ir Ema Žilakauskaitė, 6c kl.

Kaip jautiesi, penktokė?

– Kas jus labiausiai nustebino penktoje klasėje?

☺ Penktos klasės labai bijojau. Net mokyklos kiemelyje ašarą braukiau. Nesitikėjau, kad bus tokie draugiški klasės draugai. Mane labai nustebino tokia jauki mokykla. (*Živilė Kolesinskytė, 5c*)

☺ Mane nustebino tokia didelė mokykla, lyg labirintas... Knygos, užduotys, ir tas vaikščiojimas po klases... (*Matas Noreika, 5c*)

☺ Mane nustebino tai, kad pamačiau pažįstamus veidus. Iš karto pasidarė gera! (*Severina Dambrauskaitė, 5c*)

☺ Mane nustebino didelė mokykla, daug vaikų ir didelis šurmulys. (*Karolina Maleckytė, 5b*)

– Papasakokite, kuo įsiminė pirmoji diena mokykloje.

☺ Man įsiminė didelė mokykla, daug klasių, daug vaikų, geri mokytojai. (*Monika Kybartaitė, 5b*)

☺ Direktoriaus sveikinimas, labai daug mokinių. (*Audrius Stankus, 5b*)

☺ Pirmąją dieną mokykloje aš įsiminiau auklėtojos pasaką apie drugelį, kuris ritosi iš kokono ir žmogus padėjo jam. Išsiritęs drugelis buvo silpnas, negalėjo skristi visą gyvenimą. Iš šios istorijos supratau, kad reikia viską daryti pačiam, stengtis neprašyti kitų pagalbos. (*Akvilė Daunytė, 5c*)

– Kokia jūsų mėgstamiausia pamoka? Kodėl?

☺ Man labiausiai patinka dailė. (*Karolina Maleckytė, 5b*)

☺ Per dailės pamoką įdomu piešti, tapyti, per informacinių technologijų pamokas galima naršyti internete, per istoriją įgyju daug žinių. (*Gabrielė Baranauskaitė, 5b*)

☺ Mano mėgstamiausia pamoka yra informatika, nes daugiau sužinau apie kompiuterius ir galiu padėti kitiems. (*Akvilė Daunytė, 5c*)

– Ar susiradote naujų draugų šioje mokykloje?

☺ Susiradau, jie iš pradžių atrodė nedraugiški, bet kai geriau susipažinau, supratau, kad jie draugiški. (*Karolina Maleckytė, 5b*)

☺ Šioje mokykloje susiradau daug gerų ir nuostabių draugų. (*Ernestas Sadauskas, 5c*)

– Ar norėtumėte sugrįžti į ketvirtą klasę? Kodėl?

☺ Ne, nenorėčiau, nes mokė tik viena mokytoja, buvome viename kabinete. (*Akvilė Daunytė, 5c*)

☺ Žinoma, kad norėčiau. Labai sunku palikti buvusią mokytoją. (*Gerda Abromavičiūtė, 5a*)

☺ Gal ir norėčiau, bet jau esame penktokai ir nieko nepakeisime. (*Viktorija Kulikauskaitė, 5a*)

☺ Ne, „Krantas“ mokykloj labai smagu! (*Eglė Alminavičiūtė, 5b*)

☺ Ne, nenorėčiau. Man patinka ši didelė mokykla ir daug mokytojų. (*Eimantė Dacytė, 5b*)

Paruošė Kornelija Brazdauskaitė ir Justina Kurmanskytė, 6c kl.

Mintys apie mokyklą

7c klasė

Mokykla man yra:

– didelis mokslo namas, kuriame jaučiuosi kaip šeimos narys;

– vieta, kur aš mokausi ir išsiauklėju;

– tai įstaiga, kurioje vaikus moko mokytis, bendrauti, susirasti draugų;

– ir mokymosi vieta, ir antrieji namai, kuriuose jaučiuosi gerai ir saugiai;

– mokslas, draugai, ateitis; čia man įdomu ir linksma;

– vieta, kurioje mes mokomės, kad pasiektume ko nors daugiau;

– mokslo ir žinių pasaulis, tai lyg antrieji namai, antrosios mamos, antrieji broliai ir seserys;

– mokymosi vieta, kurioje jaučiuosi gerai, nes žinau, kad visada, kas beatsitiktų, man kas nors padės.

Mokykloje man patinka, nes:

– yra gerų renginių;

– geri mokytojai;

– nėra didelių muštynių;

– „skani“ valgykla;

– yra daug draugų;

– galiu eiti į įvairius būrelius.

Norėčiau, kad:

– mokytojai ir kiti suaugusieji labiau pamatytų visus mokinius, nes tenka patirti ir skriaudų;

– būtų dar mažiau nedraugiškumo;

– kai kurie mokytojai nebūtų pikti ir susiraukę;

– valgykloje didieji nenustumtų mažesniųjų;

– didieji neprirūkytų tualetų;

– daugiau pamokų vyktų ne mokykloje;

– negaučiau blogų pažymių...

Užrašė mokytoja L. Každaveičienė

Žvilgsnis atgal

Pokalbis su mokytojomis, dirbančiomis mūsų mokykloje nuo pat jos atidarymo

– Kaip pasikeitė mokykla per 30 metų?

Stasė Spudienė, mokyklos logopedė: „Pati mokykla renovuota, graži savo išore, sudėti langai. Joje jauku ir šilta“.

Rūta Kardokienė, rusų kalbos mokytoja: „Buvo sutvarkyta aplinka, šalia įkurtas jaukus parkas. Bet svarbiausia – kolektyvas, dirbantis daug metų greta, mokiniai, kurie, ir palikę mokyklą, nepamiršta, aplanko.“

Daliutė Milkintienė, pradinių kl. mokytoja: „Per 30 metų mokykla pasikeitė labai: pagražėjo mokyklos pastatas, sumažėjo mokinių ir mokytojų, mokyklos vidus nusidėvėjo, o išorė pagražėjo.“

Lilija Andriuškienė, rusų kalbos mokytoja: „Mokykla keičiasi kasmet. Kabinetai tapo jaukesni, gražesni, turtingesni įvairių techninių priemonių, tik, žinoma, ne visi. Tikiuosi, kad, kai mokykla švęs 50-metį, visi bus įrengti...“

Laimutė Každailėvičienė, lietuvių kalbos mokytoja: „Pirmiausia – paseno, deja. Jau reikia ne kosmetinės, o kapitalinės grožio operacijos! Ir technologijų mažai. Mokykla turi eiti ne su gyvenimu, o priekyje jo, tada joje bus gera. Deja, tas gyvenimas nenori mums padėti...“

– Ar pasikeitė mokinių elgesys?

S. S.: „Galima pasidžiaugti mokiniais ir jų tėvais, kurie šeimoje rodo gerą pavyzdį savo atžaloms darbštumu ir aukšta kultūra. Tačiau dalies mokinių labai smuktelėjo savigarba, sąžinė, ir ką jau bekalbėti apie pagarbą, dėkingumą tėvams, mokytojams.“

R. K.: „Taip. Jie dabar labiau techniškai išprusę, daug kur pabuvoję. Deja, retas kuris turi tikslą ir žino, kuo taps gyvenime.“

D. M.: „Mokinių elgesys pasikeitė, dabar mokiniai labiau žino savo teises, o užmiršta pareigą, sumažėjo mokymosi motyvacija.“

L. A.: „Kartais mokiniai būna šiuurkštūs ir įžūlūs. Gal jie taip elgiasi dėl pervargimo, sunkaus darbo? Aš manau, kad paaugliai įžūlumą laiko vyriškumo įrodymu. Mokytojai kantriai ir taktiškai taisome jų elgesio klaidas, ugdome jų valią, mokėjimą valdytis, teisingas dorovines pažiūras.“

L. K.: „Ne, tik įgavo naujas išraiškas. Jei kas teigia, kad pablogėjo, tai to yra pablogėjusi atmintis. Mokiniai yra vaikai, o šios kategorijos žmonėms būdinga viskas. Oi, kaip būtų nuobodu, jei visi būtų lyg kokie angeliukai! Ką tada auklėtume?!“

– Jeigu būtų Jūsų valia, ką pakeistumėt mūsų mokykloje?

S. S.: „Visą dėmesį skirčiau puoselėti ugdytinių savigarbos jausmą, meilę savo giminei, sąžiningumą, darbštumą, meilę visiems žmonėms, kad būtų gerais žmonėmis visur ir visada.“

Vietoj pamokų – žygis

Pirmąjį spalio penktadienį visi penktų klasių mokiniai rinkosi mokyklos kieme: pamokos jiems ir jų šaunioms auklėtojoms (mokytojos D. Kungienė, R. Šilanskienė, R. Stirblienė) vyko ne pagal tvarkaraštį ir ne kabinetuose. Visas didžiulis mokinių būrys patraukė Ilgės ežero link. Ir tai tik pradžia. Kūno kultūros mokytojai, laukdami atvykstančių

R. K.: „Nieko. Galbūt, atsiradus patalpų, įrengčiau daugiau vietos popamokinei mokinių veiklai, įdomiam sporto klubui.“

D. M.: „Mokiniai turėtų uniformas, koridoriuje įrengčiau daugiau poilsio kampelių, kad mokiniai mažiau lakstytų, o užsiimtų ar žaistų prie stalų.“

L. A.: „Mūsų bendruomenė yra puiki. Norėčiau, kad būtų 11-ta klasė ir mano išvykę į „Džiugą“ auklėtiniai mokytojai. Šešerius metus gražiai bendravome, man jų trūksta, aš jų ilgiuosi.“

L. K.: „Čia reikia ne tik valios, bet ir galimybių. Mokykloje daug triukšmo, bet mažoka nerūpestingo, laimingo juoko, draugiškų šypsenų.“

– Ar yra tokių mokinių, kurių negalite pakęsti? Kodėl?

S. S.: „Nėra. Stengiuosi visada rasti vienokio ar kitokio vaikų poelgio priežastis.“

R. K.: „Nėra. Čia supyksti, čia atleidi. Blogų nėra, tiesiog jie dar savęs nesupranta. Susitinkam po daugelio metų labai draugiškai.“

D. M.: „Tokių nėra, reikia pakęsti, koks jis bebūtų, ieškoti gerų savybių.“

L. A.: „Nėra. Vaikai skiriasi vienas nuo kito gabumais, valia, jausmais ir daugeliu kitų dalykų. Gerėjant gyvenimo sąlygoms, daugėja ir įvairių auklėjimo sunkumų. Mokytojas turi būti kantrus ir taktiškas, skatinti mokinio iniciatyvą, savarankiškumą, tada jis dirbs gerai, stropiai, pagal savo gebėjimus.“

L. K.: „Jokiu būdu – ne! Galima ant mokinio supyksti, būna, kad kas nors (elgesys, kokia nors būdo savybė) nepatinka. Tačiau nekęsti – tai jau būtų blogai! Tada negalima dirbti mokytoju. O aš jau pradėjau 33-uosius pedagoginio darbo metus...“

– Įsimintinas įvykis, nutikęs Jums per 30 metų?

S. S.: „Visi įvykiai man visuomet lieka įsimintini.“

R. K.: „Susitikimas su buvusiais auklėtiniais po 10 metų.“

D. M.: „Įsimintini labiau pirmieji 10 metų, buvome linksmesni, draugiškesni, pakantesni vieni kitiems, o šiaip vieno kažkokio įvykio negalėčiau išskirti. Man labai patiko pirmus 10 metų gal todėl, kad pati buvau jauna, aktyvesnė, o dabar labai labai liūdna, visi bėgam, skubam, šaukiam, rėkiam vieni per kitus.“

L. A.: „Be galo sunku išskirti įsimintiniausią. Pasakysiu vieną juokingą. Išsiblaškęs mokinys atėjo apsiavęs ant kairės kojos juodą batą, o ant dešinės – sportinį. Jis to pats net nepastebėjo, kol nepaklausiau...“

L. K.: „Kažkuriuo metu, kažkaip netyčia ir visai netikėtai kažkuriame aukšte pamečiau savo jaunystę. Gerai, kad aplinkui tiek jaunų žmonių...“

penktokėlių, laiko nešvaistė ir paruošė estafečių trasą bei varžybų aikštelę. Taigi, penktokėliams tą rudens dieną teko ne vienas išvermės išbandymas.

Bet tai dar ne viskas. Grįžti reikėjo pėsčiomis. Pavargę, bet linksmi, visi atžygiavo į „Krantą“.

„Savo kampo“ informacija

Europos kalbų dienos akcentai

Rugsėjo 25 dieną mūsų mokykloje buvo minima tradicinė Europos kalbų diena. Foje visų žvilgsnius traukė rudeninis medis, kurio šakas papuošė įvairiaspalviai popieriniai klevo lapai su vaikų surinktomis sentencijomis apie mokslą ir mokymąsi anglų, rusų ir vokiečių kalbomis. Vyresnių klasių mokiniai per pamokas užsienio kalba rašė rašinėlius tema „Mano mokykla ir aš“, o per pertraukas skambėjo populiaria klasika tapusios įvairių šalių dainos. Pirmą kartą savo užsienio kalbų žinias turėjo galimybę pademonstruoti ir mokytojai. Mokytojų kambaryje besivaišinant rusų bei anglų tradiciniais užkandžiais ir arbata vyko pokalbiai rusų, anglų kalbomis. Išties buvo smagu! Gerai nusiteikę mokytojai uždainavo žinomą dainą „От улыбки станет всем светлей...“

Rasa Stanevičiūtė, anglų kalbos mokytoja

Laikas į mokyklą

Vėl ruduo. Ir vėl vėsu.
Saulė slepiasi už miškų.
Šlama medžiai prie namų.
Mes žingsniuojame taku!
Gelsta lapai, paukščiai ruošias
Skristi į pietus būriais.
Pasigavęs lapų šūsnį,
Vėjas šelsta sūkuriais.
„Kranto“ mokykla mūs laukia
Po atostogų ilgų.
Laukia klasės, suolai laukia
Grįžtant savo mokinių.

Dovilė Lučinskaitė, 6c kl.

Rainiai: holokaustas ir atminties gydymas

Šiais mokslo metais, rugsėjo 23 dieną, vyko respublikinė akcija „Kiekvienas žmogus turi savo vardą“. Joje dalyvavo

mūsų mokyklos dvyliktokai su istorijos mokytoju Artūru Gintautu. Jie nuvyko į žydų žudynių vietą Rainiuose, kur 1941 metais buvo nužudyta apie 7000 žydų. Mokytojas papasakojo apie Telšiuose gyvenusių žydų likimą bei jų kančias. Kiekvienas mokinyš užrašė žydišką vardą ant akmenuko ir

papasakojo asmeninę istoriją apie tą žmogų. Kadangi akmenys žydams simbolizuoja amžinybę, juos mokiniai padėjo prie jiems pastatyto paminklo.

Lina Lenkauskaitė, 12b kl.

Senelių namai prisipildė skambesio ir šilumos

„Kranto“ vidurinės mokyklos 8-tų klasių mokiniai, lydimi auklėtojų L. Stulpinienės ir V. Kaminskienės, penktadienio rytą, tarptautinę pagyvenusių žmonių dieną, susiruošę pasveikinti ir pradžiuginti Telšių senelių namuose gyvenančius žmones. Aštuntokai parodė savo muzikinius talentus, kuriais džiaugėsi ne tik seneliai, bet ir garbingi svečiai, atvykę iš Telšių miesto savivaldybės ir Telšių dienos centro. Be to, mokiniai neatėjo tuščiomis – seneliams įteikė savo pačių darytas dovanėles.

Renginys praėjo puikiai, senelių namai liko pripildyti skambesio, šilumos ir mūsų meilės...

Viltė Viktoravičiūtė ir Simona Visockytė, 8a kl.

Pirmosios pergalės

Mūsų mokykla dalyvavo rajoninėse kvadrato varžybose. Rungtyniavo penktų, šeštų klasių mokiniai. Mūsų komanda (A. Šalkauskas 6a, E.Nūtautas 6a, A.Gegeckas 6a, M.Vicoskas 6a, E. Laukys 6b, E. Baltmiškis 6b, D. Dacys 6c, D. Končius 6c, G. Šaulys 5b, K. Mikuta 6a, G. Daraškevičiūtė 6a, G. Dovidauskaitė 6a, G. Vėlaviciūtė 6c, G. Baguzaitė 6b, K. Gudonytė 6a, G. Šakalytė 5b, A. Šeršniovaitė 6c, E. Juciūtė 5b) buvo viena iš stipriausių. Komandai nebuvo lygių, bet nugalėjo Nevarėnų vidurinė mokykla. Nenusiminėme, nes laimėjome antrąją vietą. Komandos apdovanotos taurėmis bei medaliais.

Greta Vėlaviciūtė ir Aistė Šeršniovaitė, 6c kl.

Šuolis

Rugsėjo 9 dienos popietę 4b klasės mokiniai ėjo ieškoti aplink Masčio ežerą įvairiausių objektų – medžių, tiltelių, akmenų. Saulutė maloniai šildė, nelijo. Paukšteliai linksmino gražiomis dainomis. Išvyka truko apie valandą, tad visi norėjo likti ilgiau. Visi smagūs ir truputį pavargę žingsniavo atgal į mokyklą. Grįždami sutiko du žvejus, kurie parodė didelius karšius. Pakeliui į mokyklą vienas mokinyš pamatė didelę balą:

–Aš peršoksiu! – sušuko berniukas.

Ir šoko į priekį. Tačiau jo šuolis buvo per silpnas ir berniukas atsidūrė baloje, kurioje buvo pilna dumblo ir purvo. Jo gražieji balti batai tapo rudi, o naujos kelnės visiškai šlapios. Nuotykis patiko visiems, tik, žinoma, ne šiam berniukui.

Aistė Šeršniovaitė ir Ema Žilakauskaitė, 6c kl.